

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundstabben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 17.

Den 1. Juni 1880.

29. Aargang.

Jubelaarets Marskonference.

(Fortsat fra Side 248.)

Onsdag d. 7de April Kl. 2 Eftm.

Koret sang: Let every mortal ear attend

Bon af Eldste Joseph F. Smith.

Koret sang: Hark the song of jubilee

Eldste L. John Nuttall foreslog Kirkens Autoriteter til Opholdelse; alle Forslag blev vedtagne med enstemmigt Votum i samme Orden som ved sidste Oktoberkonference, med Undtagelse af Wm. W. Taylor, der blev valgt til en af de første syv Præsidenter over de Halvfjærds, istedetfor afdøde Albert P. Rockwood.

Eldste Albert Carrington citerede fra Mormons Bog, 2 Nephi 26 Kap. 31 Par.: „Men Arbeiderne i Zion skulle arbejde for Zion; thi dersom de arbejde for Penge, skulle de omkomme;“ han sagde, at det var de Helliges Pligt at arbejde for Guds Riges Opbyggelse og Grundfæstelse paa Jordens og for at Retfærdighed kunde blive fremherskende paa denne vor himmelske Faders Fodskammel.

Han vilde spørge, om vi i Øjet af de sidste halvtredsindstyve Åar havde lagt den tilbørlige Vægt paa dette Forlængende? Herren havde besluttet, at de, som beboede Amerikas Land og som til enhver Tid gave Agt paa alle hans Besalinger, skulle blive velsignede, men hvis ikke, skulle de blive udelukkede fra hans Nærverelse. Det er os paalagt, at elke Herren af vort ganske Hjerte og vor Næste som os selv. Er der Nogen, som troer, at disse Besalinger ville blive tilsidesatte for at behage vore Ideer og Forestillinger eller private Følelser og Lurer? Dersom der findes Saadanne, ville de blive sluffede i deres Forventning. Han ønskede i Særdeleshed at tale om den Bedvarende Emigrationsfond. Siden den blev oprettet i 1850 havde den udfriet Tusinder af vore undertrykte Brødre og Søstre fra Trældoms Aag i fremmede Lande og givet dem Lejlighed til at blive meddelagtige i de Befsignelser, som nydes af Nutidens Israel i disse Bjergerne. Naar han

troede paa, hvorledes Nogle, der vare blevne hjulpine, senere havde handlet, og Andre, der nu ere værre stillede end de vare førend de til Hjælp, var han nær ved at tage Modet. Men i Betragtning af alle Ting, som stod i Forbindelse med det øde Foretagende, kunde han ikke blive modløs, uagtet han var foruroliget over den Forsommelse og Ligegyldighed, som udvistes af Mange med Hensyn til denne Fond, hvis Formaal var de Fattiges Udfrielse. Det var prækeligt, at saamange som mulig, i det indeværende Åar, skulde udfries ved Fondens Hjælp. I 1860 blev omkring 70,000 Dollars af dens Midler anvendte til de Fattiges Indsamling, og idet man udfriede dem, som vare mest fattige, var Bestemmelsen at hjælpe Saadanne, som selv kunde sammenspare en Del af deres Rejsepenge, det følgende Åar. Men det syntes som om denne Hensigt ikke opnåedes, da Hjælpen endnu maatte anvendes til de meget fattige. Man kunde indvende, at mange af dem, som vare blevne udfriede, havde vist sig uwærdige, men hvorledes kunde det, uden speciel Aabenbaring i ethvert enkelt Tilfælde, opdages, hvem der vilde handle som Hellige bør. Evangeliets Net samlede jo alle Slags Fis. Han klagede over Enkelte, der skyldte Fonden, som forlangte deres Gjeld estergivet, fordi de Beviser, de havde underskrevet, vare blevne saa gamle, at de ikke kunde indkræves ifølge Loven. En Gjeld blev aldrig saa gammel, at den ikke skulde betales, ifølge ærlige og retsærdige Principer. Han samtykkede i at eftergive Gjeld, der stod imod Saadanne, som ikke kunde betale, men alle Andre burde betale, hvad de skyldte. Ingen var bleven undertrykt. De, som vare blevne hjulpine, havde man raadet til, saafnart de erholdt Arbejde, først at betale deres Tiende og forsikke sig det Nødvendige til Livets

Underholdning, og derefter betale deres Gjeld til Fondens saa hurtig som muligt. Men der fandtes Nogle, som nægtede at betale Renterne, medens Andre ogsaa vægredede sig ved at betale en Del af eller hele Hovedsummen, men de, som vare i Besiddelse af Evangeliets Lys og Liv, opfyldte deres Forpligtelser, saa snart de kunde. Med alle dets Anstrengelser havde det Bedvarende Emigrationsfonds Selskab kun været i stand til at sende til Liverpool, siden Afslutelsen af forrige Åars Emigration, den ubetydelige Sum af 112 Pund Sterling (1916 Kr.) Han folgte sig skamfuld over et saa lille Beløb, men det var alt hvad Selskabet havde kunnen gjøre. Han ansaa Indsamlingen af det adsprægte Israel for at være en ligesaa vigtig Del af Guds Riges Opbyggelse som noget Andet, og dersom de Hellige i Trenitiden ikke blevet lidt mere nidsjære i denne Henseende, end de hidindtil havde været, troede han ikke de esterkom Besalingen, han havde citeret fra Mormons Bog, saaledes som de burde.

Præsident John Taylor bemærkede, at Zions ko-operative Handelsinstitution var villig til at gjøre sin Del med Hensyn til Eftergivelsen af de Fattiges Gjeld, eftersom Bisdom og Forsigtighed vilde tilraade, og han troede, det vilde være godt dersom andre Handelshuse og Personer gjorde det samme. Det var kommen ham for Øre, at Nogle skulde have sagt angaaende Zions ko-operative Handelsinstitution, at den ikke stod i Forbindelse med Kirken, men var derimod et Monopol og andet lignende. Dette, erklærede han, var falsk; Kirken ejede 360,000 Dollars af dens Grundkapital og dessuden vare 560 af Kirkens Medlemmer Aktiehavere i Institutionen. De, som gave sig af med at fortælle saadanne Usandheder, burde tiltales af deres Bisopper for Sladder. Det var nok muligt,

at man havde begaaet Fejl, men Institutionen er for Nærværende i en fortrinlig Tilstand og betaler en god Dividende, og han haabede, at de, som ejede Aktier i samme, ikke vilde tillade sig at blive et Nov for Spekulanter. Guds Rige fordrede, at vi skjænkede Optimeringsomhed til baade timelige og aandelige Anliggender, Ting, som tilhører Tiden saavel som Evigheden; men disse Pengeaffærer varer kun af lidens Betydning i Sammenligning med Rigets store Ting, desuagtet maatte de behandles med Omhu og Forsigtighed. Hvad den Bedvarende Emigrationsfond angik, da var Hensigten ikke at løse fra deres Forpligtelser Saadanne, som kunne betale, men kun de Fattige. Dersom de Formuende ikke ville betale og være ørlige, lad dem saa gaa og blive talte iblandt de Uretfærdige. Dette er Guds Verk og det er os paaalagt, at vi skulle frelse Verden tilligen med os selv og vores Forfædre samt opbygge Guds Rige, og hvormeget vi end virke med dette Formaal for Øje, gjøre vi kun vor Pligt. Han gjentog de Bemærkninger, han havde gjort om Formiddagen, og paalagde Autoriteterne og Følket, at de skulle sørge for Missionærernes Familier og se til, at de havde det godt. Det var et stort Privilegium at være i stand til at gjøre godt. Medens vi sendte Evangeliet ud i Verden, burde vi efterleve det her hjemme. Medens vi viste Agtelse for Landets retmæssige Autoriteter, burde vi ikke delta i eller opholde Synd og Fordærvelse i vor Midte. De Hellige skulle undervise de Unge om Herrens Veje, og i denne Henseende gjorde de unge Mands og Kvinders Foreninger stor Nutte. Intet Folk under Himmelnen nyde større Belsignalser end de Hellige. Trods vores Fjenders onde Planer og Anslag, nyde de Hellige større Friheds- end Millioner af Meimester i Verden;

dersor bør vi føle os taknemlige, være ørlige og tro, holde vores Løfter, undgaa Netsstrid og gjøre det Gode, da vil Gud beskytte os i Nydelsen af vores Nettigheder. Vi skulle være virkelige Hædersmænd og dydige Kvinder; sand Damlesse bestaar i at gjøre Andres Liv saa lykkeligt og behageligt som muligt. Mænd bør behandle Kvinderne med Høflighed og ikke være hange for, at Damerne skulle løbe bort med Mændenes Nettigheder. Egtemænd skulle elsker deres Hustruer og Hustruer deres Mænd og Børn deres Forældre, saa at Fred og god Billie kunne blive raadende allevegne. Han talte strengt mod den syndige og fordærvende Civilisation, som man forsøgte at indføre iblandt de Hellige, og erklærede i Herrens Navn, at dersom Bisætterne og Præsidenterne ikke udryddede Synd og Uretfærdighed fra de Helliges Midte, men beskyttede og husede Forbrydere, da vilde de komme til at staa til Ansvar for de Synder, som de saaledes skulte. Dersom vi vilde beslritte os paa Netfærdighed, vilde Gud velsigne og opholde os og bringe os sejrende til Maalaet.

Til Svar paa Spørgsmaalet om Konferencen skulle fortælltes endnu en Dag, svarede Forsamlingen „Ja“.

Koret sang en Hymne og Bøn opsendtes af Eldste Brigham Young.

Tredie Dag.

Torsdag d. 8de Kl. 10 Form.

Koret sang: Praise ye the Lord, my heart shall join.

Bøn af Eldste Orson Pratt.

Koret sang: Joy to the world! The Lord will come.

Eldste Lorenzo Snow sagde, at vi som Sidste-Dages Hellige erklære, at vi tro paa det evige Evangeliums Fylde, som er gjengivet fra Himlen med Præstedommet, Ordinancerne, Gaverne, og Bel-

signelserne samt Aalanden, somaabenhører de forbiligangne, nærværende og tilkommende Ting. Da vi annamme det, lovede vi at være lydige til Lysets, Livets og Sandhedens Aaland. I Løbet af de henrundne 50 Aar har denne Aaland ledet os i Himmelens Lys og Forstand i Forhold til vor Trofæthed til de Pagter, vi have sluttet med Herren i Daabens Bande; og naarsomhæft vi have forsømt at gjøre dette, have vi lidt Tab. Forsaavidt vi have været ledte af denne Aaland, have vi levet i Fred og Enighed, overvundet Djenden og gjort Fremgang paa den Vej, som fører til det celestiale Rige. Vore Uheld kunne vi tilskrive enten vor egen Uvidenhed, Forsommelse eller Forfæltighed, og Fejlen har ikke været hos Herren eller hans Verk. Ved denne højtidelige Beslighed vil det være godt for os at forny vor Pagt med Herren, og blive mere trofaste og nidskjære i de kommende Aar, end vi have været hidindtil; vi burde i Sandhed gjøre til vort Valgsprog „Guds Rige eller Intet“, saa at det celestiale Riges Love kunne blive grundfæstede i vor Midte, alle vore Giendele blive helligede, og saa at vi kunne vise for Himmelens Vor Verdighed til at bære det Præstedømme, som Gud har paalagt os. Han sluttede med at bære Bidnesbyrd om Guds Krafts fysiske Tilkjendegivelser; han havde modtaget et Bidnesbyrd om Sandheden i hans Daab af Vand og den Hellig-Aaland. Han vidste ogsaa, at Himlen havde anerkjendt hans Administrationer i Evangeliets Dieneste og havde givet dem, som modtoge Ordinancer under hans Hænder, et lignende Bidnesbyrd. Joseph Smith sit sin Myndighed fra Engle; han paalagde Andre den og Guds Kraft ledsgagede den allevegne.

Eldste Wilford Woodruff ansprægte Herrens Ord ved Profeten Esaias:

„Den Lille skal blive til Tusinde, og den Ringe til et stærkt Folk; jeg Herren, jeg vil lade det hasteligen komme i sin Tid.“ I Løbet af 50 Aar var en lidt Kirke blevet til mange flere end et Tusinde, og paa mindre end 50 Aar til vilde vi blive en stærk Nation. Var det ikke fordi det vilde fornerme den „Kristne“ Verden, der ikke yndede visse Dele af Bibelen, saa vilde han have ansørt Daniels Ord angaaende dette Riges Bestemmelse, men han vilde spørge de Kristne, at hvis Herren havde til Hensigt at opfylde Daniels Profeti med dette Folk, hvorledes vilde de da kunne forhindre ham deri? Taleren citerede fra Herrens Ord til Profeten Joseph i Liberty Fengsel, at „Mennesket kunde ligesa gjerne udstrække sin afmægtige Arm for at standse Missouriflodens fastsatte Løb, eller befale den at strømme tilbage til sine Kilder, som at forbyde den Almægtige at udgyde himmelske Kundskaber over de Sidste-Dages Hellige“. Eldste Woodruff betragtede Verden for at være moden i Ugudelighed og sammenlignede den med en Hvedeager, paa hvilken Scæden maatte høstes for at den ikke skulde falde til Jordens og raadue. Jordens Høst er nær for Haanden, store Forandringer staa for Øgren, Menneskenes Søns Komme er nær og Guds Straffedomme ville snart bryde løs. Herren fortalte Ezechiel, at han havde sat ham til en Vægter, og dersom han ikke advarede Folket, naar han saa Djenden komme, da skulde deres Blod være paa hans Hoved. Saaledes var det ogsaa med Apostlene i denne Kirke. De kunde ikke sidde stille og se paa Ugudeligheden, som herskede omkring dem, eller bruge deres Præstedømme til privat Fordel; thi dersom de gjorde dette, vilde deres Magt blive dem berøvet. Saaledes forholdt det sig ogsaa med alle Andre,

som besad Præstedommet. Det var paa Tide, at Alle, som havde gjort sig skyldige i Drunkenstab eller andre Onder, skulle omvende sig og aldrig gjøre Saadant mere. Ingen, som bander, bruger Brændevin eller Tobak, skulle tilstedes Adgang i Herrens Tempel for at annehmen Belsignelser. Han ansaa Enhver, der ikke nogenslunde nøjagtigt efterkom Bisdomsordet, for at være usikket til at administrere Nadveren eller andre Ordinancer. Dette var Guds Zion, som alle Profeterne siden Verdens Skabelse havde omtalt. Førend Verden blev skabt, bleve vi bestikkede til at virke for dette Riges Opbyggelse, og dette maatte vi nu gjøre eller blive fordømte. Vor Mission er at berede Vejen for Menneskenes Søns Tilkomme og opbygge Guds Rige; „derfor bereder Eder, o Zions Indbyggere, for Forandringen, som skal komme.“ Taleren bar derefter Bidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission og om Sandheden af dette Værk og sluttede med at hede Gud vel-signe og dygtiggjøre os til at udspre vore Pligter, saa at vi kunne blive beredte til at modtage den Hærlighed, som vente de Netsærdige.

Ældste Orson Pratt følte Træng til at takke Herren af sit ganske Hjerte for hans Belsignelser over de Hellige. Vi levede nu i det 51de Åar af dette Riges jordiske Tilværelse. Herren havde indgivet i sine Ejeneres Hjarter at være gavmilde mod de Fattige. Han haabede, at de Rige i Israel vilde følge Exemplet. Det havde været hans og Andres Pligt, ikke alene at prædike Evangeliet, men ogsaa at forkynde om de Ting, som ere i Fremtiden, samt proklamere Hebningsernes Tider og udsamle af deres Midte Saadanne, som ville adlyde Sandheden. De nær forestaaende vigtige Begivenheder havde været omtalte saa

oste, at Nogle syntes at tro, det Hele var lig en gammel Sang; men disse Ting vilde nu snart finde Sted. Gud vilde udgyde sine Straffedomme og Enhver, som besad menneskelig Følelse, maatte sikkerlig sørge over de Ulykker, som ville ramme de Ugadelige. I Forbindelse med Profeterne hentydede han til de nylig gjorte Opdagelser i den store ægyptiske Pyramide, iblandt hvil Mærkværdigheder han nævnte denne Kirkes Oprettelse den 6te April 1830, som paa en tydelig, klar og ufejlsbarlig Maade var fremstillet i Afmaalingen af Pyramidens saakaldte Grand Gallery og Trinet ved sammes Ende. Ældste Pratt stred derefter til at bevise denne Kjendsgjerning ved at anføre Talstørrelser ifølge den profetiske Afmaaling i Kubiktonner. Han hentydede til den overhængende Mur ved Enden af det omtalte Grand Gallery, der kunde betyde „Enden“. Men hvad enten Taleren kjendte Noget til Pyramiden eller ikke, saa vidste han dog, at Enden paa Ugadeligheden var nær. Han vidste, at Gud havde talt fra Himmel og at dette Værk var fra ham. Gud havde aabenbaret ham dette i hans Ungdom samt at dette Rige vilde bestaa. Alle Nationer vilde blive advarede, og derefter skulle det store Babylons strækkelige Falb finde Sted. „Lad derfor Zions Børn opvaagne, øve Netsærdighed og ophøre med at gjøre Ondt, paa det de maa undgaa de Straffedomme, som skulle komme, og arve de rige Belsignelser, der ere lovede.“ Vor Forløsningsstue er nær og de Hellige skulle snart etter besidde Zions Centrumstav. Han nedbad den levende Guds Land og Belsignelser over Alle, som ønskede at tjene Herren, saa at Ødelæggeren maatte blive bortdrevet fra de Helliges Midte og Guds Hærlighed aabenbares i Israel.

Eldste C. E. Rich sagde, at vi ikke kunde forlade denne Konference og sige, at vi ikke havde modtaget de Undervisninger, vi havde Behov. Det var vor Pligt at lægge vore Misforstaaelser med hverandre tilside og blive Et, føgende at opbygge Guds Rige paa den rette Maade og ikke prøve paa at gjøre det efter vort eget Skjønnende. Alle Guds Belsignelser ere udlovede paa visse Betingelser og nogle af disse kunne kun erholdes i Templer, byggede i visse Øjemed. Dette burde vi forstaa og handle derefter. Gud var villig til at give os sine Belsignelser, forsaavidt vi vare villige til at modtage dem, men paa hans egne Vilkaar, ikke ifølge vore, medmindre de stemme overens med hans. Taleren stadsfæstede, hvad de andre Talere havde sagt, og bar Bidnesbyrd om, at Gud havde givet ham Bevis paa Sandheden af dette Værk, da han først annammede Evangeliet. Han sluttede med at formane de tilstede værende til at bringe Konferencens Land med dem hjem, bestemte paa at sætte de Raad og Lærdomme, som vare givne, i praktisk Udførelse, og saaledes ogsaa bringe den samme gode Indflydelse over Andre og hjælpe til at grundfæste Retfærdighed.

Eldste Craftus Snow anførte Pauli Ord: „Haabe vi alene paa Kristum i dette Liv, da ere vi de elendigste af alle Mennesker.“ Dette blev sagt i Betragtning af det Had og den Forfølgelse, som de Hellige maatte udholde i Pauli Dage. Taleren mente, idet han overvejede den Dadel, Forfølgelse og Uretfærdighed, som de Hellige havde været underkastede, at dersom det ikke var for Sikkerheden og Haabet, vi havde angaaende Fremtiden, og Guds beskyttende Haand, der var udrakt til vort Bedste, da kunde vi næsten fortvivle. En af de Gamle havde sagt: „Et Slag af en Ven

er bedre end et Kys af en Fjende.“ Formedelst den skarpe Frettesættelse af Herrens Ejendomme bragtes vi til at se og overvinde vore Fejl og komme i Naade hos Herren. Taleren viste Nødvendigheden af at høre op med Synd og Hykleri, modstaa Fristelse og ikke skjule vore Urenheder eller tanke, at vi kunne afvæske dem ved Herrens Hus's Ordinancer, naar det indre Menneske var fordærvet. Prestedømmet, som vi have annammet tilligemed dets Nøgler og Ordinancer, kan alene bruges i Forbindelse med Himmelens Kræfter, og ifølge Sandhedens og Retfærdighedens Love. Profeten Joseph modtog disse Nøgler fra de hellige Mænd, som besadde dem forдум, med det Øfste, at de ikke mere skalde blive borttagne fra Jorden. Nagtet Menneskene kunne synde og miste deres Belsignelser, vil Prestedømmet og Guds Magt forblive tilbage og Herrens Hensigter ville blive fuldbyrdede. Taleren hentydede til Østerne angaaende Israels Frælse, naar „Hedningernes Fylde“ er indgaat, og erklærede, at dette var Forløsningens Værk, som Herren havde paabegyndt. Han opmuntrede de Hellige til at leve et retfærdigt Liv og ønskede Guds Belsignelser over alle Embedsmænd, haade kirkelige og borgerlige, samt over enhver Mand, Kvinde og Barn, som bestræbte sig for at tjene Herren uden Hykleri.

Eldste Franklin D. Richards sagde, at han for omtrent 42 Aar siden blev overbevist om Sandheden af dette Evangelium, idet han i en Alder af 17 Aar hørte den nu aldrende Veteran Joseph Young forkynde Ordet. Han omtalte, hvorledes han annammede Evangeliet og modtog ved Åabenbaring fra Herren et Bidnesbyrd om dets Sandhed, hvorom han aldrig siden havde næret Twivl. Det fordrede en vis Grad af Heltemod

til at kunne være en Hellig. Han bevidnede, at de Helliges Bønner for de tolv Apostle som Abenbarere blevе ikke opsendte forgiæves. De Tolv vogede i den Kjærlighed og Enighed, som gjorde dem stærke og bragte dem nært til Herren. Han profeterede om Israels og Judas hertige Indsamling, ogsaa om de ti Staumers Komme fra Nordenland og Lamaniternes Forløsning. I Modsetning til de Forenede Staters 40 Millionser Mennesker, som igjennem deres Repræsentanter modarbejdede vor Missionærer og Institutioner, henvisste han til de over hundrede Gange 40 Millionser himmelstørre Hærskarer, som se paa os forventende, at vi ville adlyde Guds Love. Han opmuntrede de Fattige til at glæde sig over den Befrielse fra Gjeld, som var kommen mange af dem tilgode, og opmuntrede Alle til at hjælle Herren og styrke sig formedelst hans Navn; og med sit Apostelskabs Myndighed bad han, at Himlens bedste og rigeste Belsignelser maatte hvile over dem.

Eldste Brigham Young bevidnede, at Gud havde været med os i denne Konference. Han haabede, at de Fattige vilde modtage de Belsignelser, som vare blevne dem tildelede, med Taknemlighed og Beskedenhed. Han henvisste til de mislykkede Forsøg, der havde været gjorte paa at ødelægge os, og vor Tilvært, Fremgang og Enighed som tydelige Beviser paa, at Gud havde vejsledet, bevaret og velsignet os; han sluttede med at bære et kraftigt Bidnessbyrd om Værkets Sandhed.

Eldste Joseph F. Smith bar Bidnessbyrd om de afholdte Talers Sandfærdighed; hentydede til de overhængende Straffedomme, som vare blevne omtalte, sagde, at de havde været forudforkyndte af Engle og Profeter, ikke alene i gamle

Dage, men i denne vor Tid, og dette Evangelium var en direkt Proklamation fra Himlen i denne Verdens Tidsalder. Engelen Moroni havde under sit Besøg til Joseph Smith omtalt disse Straffedomme og underrettet ham om, at de snart vilde finde Sted. De Ugudeliges Magt vilde blive brudt og Babylon falde. Taleren havde saaet et Bidnessbyrd derom direkt fra Gud, og dersom de Hellige ikke bevarede sig ubesmittede af Babylons Synder, vilde de allersørst falde, naar Plagerne begyndte ved Guds Hus. Dette var Herrens Ord og ikke Menneskers, og han bad, at vi maatte blive i stand til at overvinde det Onde og bestaa naar Herren kommer.

Eldste Albert Carington ansørte Herrens Ord fra Mormons Bog, hvor der staar, at hvilket som helst Folk, der ejer Amerikas Land, skal tjene Gud eller vorde udryddet. Hentydede til de Nationers Skjæbne, som tidligere beboede dette Kontinent og paaviste, at det samme vilde gjentage sig med Landets nuværende ugudelige Indbyggere. Tilføjede sit Bidnessbyrd om, at dette Værk var af Gud og ikke af Mennesker, samt at det vilde bestaa trods Modstand og Forfølgelse i alle Skifkelser. Han sørgede over de Mykker, som ville ramme Verden, og haabede, at de Hellige vilde tjene Gud og vorde freste.

Eldste Moses Thatcher spurgte om det ikke, efter Slutningen af denne Konference, vilde være godt, dersom vi gave os selv det Spørgsmaalet: Eré vi beredte nok til at blive maalte med samme Maal, som vi have maalt Andre med, mon vi have været ydmige, gudhengivne, trofaste og sandru, og mon vi ikke gjorde bedst i at forberede os i saadanne Ting, hvor vi have forsømt at gjøre vor Pligt, give Gjenoprejśning for (Fortsættet Side 267.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Juni.

Den ny Forsamlings-Hal i Salt Lake City.

Vi optage Følgende fra Deseret News:

„I Løbet af de sidste Uger før Konferencen blev Arbejdet paa ovennævnte smukke Bygning fremskyndet med stor Virksomhed, og uagtet der endnu findes Meget ufuldendt, er et rosværdigt Arbejde allerede fuldført, og Enhver, som besøger Bygningen, vil vistnok blive forbauset ved at se den Fremgang, der er gjort siden Nytaar.

Bygningen var iafstes oplyst og opvarmet i den Grad, som den vil blive, naar den er færdig. Professor Careless og Sangkoret holdt en Øvelse og i Løbet af Aftenen blev Orgelet prøvet, men da nogle af Piberne ere lidt utætte, stemmede det ikke. Piberne ses endnu i deres ubeklædte Tilstand, men naar de blive færdige og beklædte, vil Orgelet blive meget smukt og tiltrækende for Øjet.

De tre Forhøjninger findes i den vestre Ende af Bygningen umiddelbart foran Koret og Orgelet og ere ligesom i det store Tabernakel opførte den ene højere end den anden, med en saadan Stigning, som passer baade for Taleren og Tidhørerne. Den laveste eller Nadverens Forhøjning er lige med Gulvets nedre Ende og er smukt malet i Valnødtræs Farve. De øverste Forhøjninger ere blot grundede, men ville, naar de blive færdige, være ens med den nederste. Endnu er der en god Del Malerarbejde at udføre paa Bænkene, Dørene og forskellige Dele af Forhøjningerne. Pillerne, som understøtte Galleriet, ere malede som Marmor og ere meget smukke.

Det Første, som træffer sig Opmerksomhed, naar man kommer ind i Bygningen, er det prægtige Loft, hvis Skønhed og Kunstarbejde Ord ikke formaa at beskrive paa en saa rosende Maade, som det fortjener. Det deles i Afdelinger, sexten i Antal, ved en ligefrem men elegant Liste og Border. Afdelingerne ere naturligvis ikke alle af ens Størrelse, men for at stemme med Tagets forunderlige Form, findes Triangler, Kvadrater og Parallelogrammer. Grundingen synes ved Lys at have en Straafarve og Listerne og Malingen at være udført i en rig lysebrun Farve, i hvilken der ikke findes noget Sørgmodigt. Fresko- og Ornamental-malingen, som udfylder Afdelingerne paa Loftet, ere udførte af Br. Wm. C. Morris, og ere klare og smukke. De blev udførte under Ledelse af Superintendent Henry Grow og med Präf. Taylors Bifald. Den store triangelformede Afdeling over Salens vestlige og ophøjede Del er smykket med Billeder, der fremstille det Allseende Øje, og Deseret, Utahs Baabenmicerke, samt de to nedre Hjørner med Nauvoo og Kirtlands Templer. De næste Afdelinger i Øst vise paa den nordre Side en Fremstilling af Peter, Jakob og Johannes, idet de bekræftet det Melkjediske Præstedømme paa Joseph Smith, og paa den sydlige Side findes Joseph og Oliver Cowdery, modtagende det Aaroniske Præstedømme af Johannes den Døber. Den næste og største Afdeling er den midterste og viser paa den nordre Side

Salt Lake og Logan Templer, og paa den sydlige Side Templerne i St. George og Manti. Over Templerne ere Billeder af Frelseren, Moses, Elias og Profeten Elias. Den triangeldannede Afdeling over den østre Ende af Bygningen er smykket med et stort historisk Freskomaleri, der fremstiller Engelen Moroni, som viser Profeten Joseph, hvor Bladerne laa skjulte i Højen Cumorah. De mindre Afdelinger indeholde blot smykende Freskomalerier af ingen videre Betydning.

Over Indgangen paa den nordre Side findes Sætningen: „Pionererne ankom til denne Dal den 24de Juli 1847“. Over den tilsvarende Indgang paa Sydsiden læses: „Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, organiseret den 6te April 1830“.

Det umaadelige Arbejde, der er udført paa Bygningens øvre Del, og den fortrinlige Maade, det er udført paa, kan man kun bedømme ved at tage det i Øjesyn, og det taler i Sandhed rosende for dem, som have ledet Arbejdet.

Opvarmnings- og Velsynningsystemet er blevet indlagt under den personlige Ledelse af Hr. David James, der ved sine Arbejder har bevist, at han er Mester i sit Fag. Varmeapparatet bestaar af to Dampkjedler, fabrikerede af W. H. Warner i New York. Kjedlerne ere anbragte i den vestre Ende af Bygningen, nedenunder Forhøjningen, og Dampen fordeles til alle Bygningens Dele ved Rør, som løb under hveranden Bænk i Midten af Salen, samt ved tolv Beholdere, anbragte i Bygningens forstjellige Dele. En Presning af et og et halvt Pund vil fremsætte tilstrækkelig Varme til at gjøre Lokalet behagligt, og denne lave Presning vedligeholdes ved Hjælp af en kunstig automatisk Indretning, som, naar en større Presning naaes, holder Trækvinden tilbage og Ørene paa Glæstestedet aabnes. Dette er en højt nyttig Sikkerhedsventil. Det er derfor umuligt, at Ulykker kunne forekomme, og Presningen af et og et halvt Pund bør sikkerlig ikke forurolige Nogen. Ved Forsøg er det blevet godt gjort, at naar Kjedlerne ere fyldte, ville kun fem Gallon Vand fordampes ved at opvarme Salen i 24 Timer. Skulde det blive nødvendigt at gjøre Temperaturen varmere end for Nærverende, kan man med gansté lidet Besvær lægge extra Rør under hver Bænk i Bygningen og Apparaternes Varmeevne blive derved næsten fordoblede.

Bygningen oplyses ved en pragtfuld Lysekrona med tolv Blus, hengende i Midten af Loftet; fire med sex Blus i hver, en hængende fra hvært Hjørne; to Pillelamper, hver med fire Blus, paa den midterste Forhøjning og 14 Lampearme under Galleriet. Alle disse Lysekroner ere forsøvede og smukt prydede med Pendanter af slebet Glas; de bleve lavede af Thackara, Buck & Co. i Filadelsia efter Tegninger udførte netop for denne specielle Bygning. Brænderne ere i Sandhed de smukkeste i Byen og bleve sendte Br. James af hans Broder, som er i England. De bleve forsædigeede under Bray Patentet og afgive en stædig og smuk Lysflamme.

Bygningen har tre Indgange, en paa Nord- en paa Øst- og en paa Sydsiden og ved hver Indgang fører en Trappe op til det rummelige Galleri. Fra Galleriet ved den nordlige Indgang fører en smal Bindeltrappe op til Taget og Taarnet, fra hvilket man nyder en god Udsigt over Byen og Dalen. Bygningen nærmer sig nu sin fuldendelse og betragtes som en af de smukkeste i Vesten. Ingen skriftlig Beskrivelse om dens Skønhed kan give et Begreb om dens indre Udsænde,

som man paa engang kan kalde smuk, beundringsværdig og bewem. Tre tusind Mennesker kunne med Lethed faa Plads i den, og ved at sidde tættere sammen, kan den rumme fem hundrede Personer mere. Man hører godt i alle Dele af Salen, og de tilstede værende Brødre ytrede deres Tilsfredshed med det allerede udførte Arbejde. Arkitekten Hr. Obed Taylors Planer ere blevne rigtigt udførte af Hr. Henry Grow, under hvis Opsigt hele Bygningen har været. Han er ogsaa en af Bygningskomiteen og tilkommer mer en nogen Anden de Helliges Tak."

Ovennævnte Bygning, som man har givet Navnet Salt Lake Assembly Hall er beliggende paa Tempelpladsen omtrent paa samme Sted, hvor det gamle Tabernakel tidligere laa, og indtager en imponerende Stilling i Midten af Stadens nordlige Del. Bygningen er Kirkens Ejendom, men er særlig beregnet til Brug for de Hellige i Salt Lake Stav, og for større Præstedømssmøder. Denne Zions vigtigste Stav, som er Kirkens virkelige Hovedkvarter, har derfor ogsaa hovedsagelig baaren Udgifterne ved Huset Opsættelse. Det gamle Tabernakel, som blev nedrevet lige før man begyndte Arbejdet paa den nuværende Bygning, blev opført af de Hellige strax efter deres Ankomst til Dalene, og var i visse Henseender en besynderlig Struktur. Gulvet var omtrent sex eller otte Fod lavere end Grunden udenfor; Taget var temmelig lavt, selve Bygningen lang og smal og det runde Loft sammenbygget med Murene. Talerstolen og Forhøjningen var i Huset's nordre Ende, Orgelet og Koret i den sydlige. Nagtet Bygningen var saa stor, at den kunde rumme omtrent 3000 Personer, kunde man med Lethed høre en almindelig Taler i alle dens forskjellige Dele.

Indtil 1867 var det gamle Tabernakel det største Forsamlingshus i Salt Lake City. General-Konferencerne og de større Forsamlinger maaatte derfor, naar Bejret tillod det, afholdes i en Slags midlertidig Træbygning, som man kaldte Bowery. Skjønt dette vel var et meget sundt og behageligt Gudsdyrkelsesssted om Sommeren, indsaa man snart Nødvendigheden af at have en bedre og behageligere Bygning til dette Dømmed, og det store Tabernakel, der ogsaa er beliggende paa Tempelpladsen, blev derfor opført og var saa vidt færdigt i 1867, at Oktober-Konferencen kunde afholdes deri. Denne ejendommelige Bygning har Siddeplads for omtrent 13,000 Personer; desuagtet var den saa tidlig som 1867 neppe stor nok til at kunne rumme Folket, der strømmede ind fra alle Territoriets forskjellige Dele for at overvære Konferencerne. De Hellige ere blevne saa talrige, at en Bygning, der skulde kunne rumme Alle, som afgive Møde ved Konferencerne samt ved andre højtidelige Lejligheder, maaatte være af uhyre Dimensioner, og hvis ikke ny Opdagelser blive gjorte i Arkitekturen og Lydloren, vil en Bygning af tilstrækkelig Størrelse om faa Aar blive at regne iblandt Tidens Umuligheder. Men skjønt det store Tabernakel ved visse Lejligheder allerede har vist sig at være for lille, er dets Omfang unødvendig stort for almindelige Møder eller for lokalt Brug, og følgelig blev Opsættelsen af den nu næsten fuldendte prægtige Forsamlings-Hal for Salt Lake Stavs Bedkommende en Nødvendighed. Det vil ses af ovenstaende Beskrivelse af Bygningen, at man ved dens Opsættelse har haft Skjønhed, Hygge og Bekvemmelighed for Øje, og at Forsøget er lykkedes.

Ankomst af Missionærer.

Chr. Hogenzen fra Montpelier, John Dahle fra Logan og Peter A. Løfgren fra Huntsville, de tre sidste af de i Konferencen i Salt Lake City kaldte Missionærer til Skandinavien, ankom hertil den 21de f. M. efter en heldig Rejse paa 24 Dage. Vi byde dem hjerteligt velkommen.

Jubelaarets Marskonference.

(Fortsat fra Side 263.)

tilsøjet Uret, saavidt som muligt, og i Fremtiden tjene Gud af vort ganske Hjerte? Han bevidnede, at Joseph Smith var en Guds Profet, at han modtog baade det Aaroniske og Melkisedekske Præstedømme og beseglede Vidnessbyrdet med sit Blod, med hvilket ogsaa President Taylors Blod blev blandet paa hin mindeværdige Martyrdomsdag. Han bevidnede, at Abenbarings Land hvilede paa President John Taylor, at Sorg og Ulykke vilde ramme de Ugudelige, at Retfærdigheds Sol var ved at opgaa over Israels Overblevne og at Gud vilde opsynde enhver Forjettelse, som var bleven hans Folk givet.

Raadgiver D. H. Wells havde ofte tænkt, at det samme Spørgsmaal, som blev givet forud, kunde ogsaa fremsættes nu: „Hvad ere I udgangne i Ørken for at se? et Øør, som beveges hed og did af Bejret?“ Eller var Folket kommen ud i Ørken for at lære om Guds Veje og vandre paa hans Stier? Hvem fandtes der, som ikke kunde se Herrens Haand i dette Værk, og at efter hans Tjeneres Vidnessbyrd vilde han gaa i Rette med Nationerne ved haarde Straffedomme. Vi burde forstaa, at der som vor Retfærdighed ikke overgaar Verdens, kunne vi ikke undslippe de Plager, som ville komme over de Ugudelige. Taleren hentydede til den Fattigdom og Undertrykkelse, fra hvilken mange af de Hellige var blevne udfriede, samt den Lejlighed, de havde i Zion, til at blive

forholdsvis uafhængige; for alt dette burde de være taknemlige. Han sluttede med at omtale det Vidnessbyrd og de Besignesler, han havde modtaget af Herren under hans 34 Mars Erfaring i Kirken.

President John Taylor sagde, at han havde følt vængsel efter at høre fra hans Brødre af de Tolv, der alle vare nærværende med Undtagelse af Geo. D. Cannon, som var paa sin Plads, arbejdende for Zions Befærd. Han hentydede til det ko-operative Forretningssystem og sagde, at vores Institutioner af denne Slags burde op holdes ærligt, redeligt og uden Hykleri. Ko-operation skulde indbefatte Hjemmeindustri. Omkring 200 Personer vare beskæftigede i Zions ko-operative Handelsinstitution, i det ko-operative Skomagerværksted osv., og 60 eller 70 vare sysselsatte med at sy Klæder; han ønskede at se alle de Sko, Klæder og Hatte, som Folket behøvede, forsørgete hjemme istedetfor at indføre dem fra Staterne. Han velsignede de Hellige i Syden, som bestrebede sig for at leve efter den Forenede Ordens Negler, ønskede Alle, som tilhørte Handelsdirektionen, at virke tilsammen i Enheds, formandede Alle, som bælædte høje Stillinger i Præstedommet, at sky Partiskhed og Tyranni, og udøve deres Kalds Pligter i Retfærdighed, ellers vilde de blive flyttede af deres Sted; paalagde de Hellige at bælægge deres Twistigheder ved Kirkens

Domstole, og lovede, at de, som bragte Sager frem for de Ugudeliges Domstole, skulde blive tilintetgjorte af de Ugudelige og ikke indgaa i Herrens Tempel; talte paa en rosende og opmunrende Maade om Søndags-skolerne og om dem, som deltog i Undervisningen, ogsaa om de unge Mænds og unge Kvinders gjen-sidige Uddannelsesforeninger samt de kvin-delige Hjælpeforeninger; henviste til Op-førelsen af Templer og erkendte, at Arbejdet paa Templet i Salt Lake City gik godt fremad; det vilde fremdeles blive fortsat; sagde at omtrent 100,000 Dollars allerede var blevet anvendt til Bygningen af Salt Lake Forsam-lings-Hal, og at Folket, som opførte Templerne i Logan og Manti, fortjente megen Ros; omtalte Missionærernes Virk-hed i Udlandet og Verdens unyttige Mod-stand; beviste at de Mænd, som udgjorde de Forenede Staters Regering, vare Guds Børn ligesaavel som vi, at vi skulde gjøre dem opmærksom paa deres onde Gjerninger, men ikke slaaas med dem, og naar de trampe Konstitutionen under Fødder, ville vi tage den op og forsvere den; han ønskede, at de Bemidlede af dem,

som styrkte den Bedvarende Emigrations-fond, skulle betale deres Gjeld, samt at Saadanne, som kunde, skulle frivilligt yde af deres Midler til de Fattiges Ud-frielse; han formanedé Alle til at erindre, at Gud var Giveren af Livet, at Jorden og alle Ting derpaa var hans, og at han holdt Menneskenes og Nationernes Skæbne i sin Haand. Han velsignede Præstedommets forskellige Kvorumer og hele Folket, har Vidnesbyrd om Sand-heden og profeterede, at Guds Rige skulde vedblive at voxe, tiltage og triumfere indtil Jesuks Kristus vilde komme for at regjere i Magt og Herlighed.

Eldste L. John Nuttall oplæste Navnene paa 15 Missionærer, som vare talbede til at paa paa Mission; af disse vare 9 til Storbritanien, 5 til de Forenede Stater og 1 til Sandwich-Øerne.

Koret og hele Forsamlingen rejste sig og sang: Praise God from whom all blessings flow.

Konferencen sluttedes til førstkom-mende 6te Oktbr. Kl. 10 Form.

Taksgelse af Eldste W. Woodruff.

George Goddard,

Konferencens Skriver.

Konferencemødet i Kjobenhavn,

den 8de og 9de Maj 1880.

Tilstede under Konferencen vare følgende Eldster fra Zion: N. Wilhelmsen, Præsident for den skandinaviske Mission, C. C. Asmussen, Konferencens Præsident, Andrew Jensen, Medhjælper paa Kontoret, J. A. Halvorsen, Præsident for Staane Konference, N. P. Rasmussen, Præsident for Aalborg Konference, samt Eldsterne H. Funk, Christian Jensen, P. A. Niessen, H. F. F. Thorup, J. Sørensen, Jakob Hansen, H. J. Chri-

stiansen, Måns Nilsson og Anders Hansson.

Konferencen aabnedes paa Forsam-lingslokalet i St. Regnegade, Nr. 26, Lørdag Aften Kl. 8 med Sang og Bøn, hvorefter Præs. Asmussen erklærede Konferencen for aabnet og gav Lejlighed for Forstanderne at give Beretning om Tilstanden i deres arbejdsmarker. Der fremgik af Rapporterne, at Brødrene i Vinterens løb havde gjennemmissionæreret

noget over 300 Landsbyer og afholdt i hele Konferencen 922 Forsamlinger, der næsten alle havde været godt besøgte, og mange kraftige Bidnesbyrd vare blevne aflagte. De havde ogsaa havt en Del Forsølgelse og nogle af Missionærerne havde været arresterede. En overordentlig stor Mængde Skrifter og Bøger vare blevne solgte. Særlig var Kjøbenhavn og Sydvest Sjællands Gren i en ypperlig Tilstand, og der var betydelig Opvækelse blandt de Fremmede. De Hellige i Almindelighed vare gode og trofaste, og de Brødre, som havde arbejdet i Missionen, følte sig lykkelige og glade. Omrejsende Eldste Chr. Jensen og J. Sørensen stadsfæstede Sandheden af de opgivne Rapporter og udtalte sig anerkjendende om Missionærernes Flid og Nidkærhed. Eldste Andrew Jenson gav en Beretning om de „Unge Mænds Forening“ i Kjøbenhavn, hvis Medlemmer gjorde stadig Fremgang i det Gode; han glædede sig over den Lyst og Nidkærhed, som lagdes for Dagen af Brødrene, i at søge sand Kundskab. Eldste Emanuel Petersen gav en Beretning om Søndags-Missionens Virksomhed i Kjøbenhavn. En stor Del af Staden var i Vinterens Løb blevne gjennemmissioneret, og man havde havt den Glæde at se gode Frugter af deres Arbejde.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident Asmussen oplæste den statistiske Rapport over hele Konferencen, som nu talte 881 Medlemmer, og siden sidste Konferencemøde vare 83 Medlemmer blevne tillagte Kirken ved Daab. Tilstanden var i det Hele taget god. Et stort Arbejde var blevne udført siden sidste Konferencemøde og Brødrene havde alle virket med Lyst, Flid og Nidkærhed. Deres Beskrivelser havde Gud kroget med stort Held. Gjorde derefter nogle almindelige Bemærkninger, hvorefter

Præsident J. A. Halvorson talte til Forsamlingen. Han betragtede det som et stort Privilegium at være forsamlet med de Hellige og saamange af hans Brødre fra Zion. Han paaviste Nødvendigheden af at leve saaledes, at vi ikke alene kunde bære Navnet Hellig her, men ogsaa beholde det efter Døden, og henvisste til de Løster, der vare blevne givne alle Trofaste.

Eldste P. A. Nielsen talte om sand Kundskab om Gud, hvilken ikke kunde erholdes uden ved direkt Abenbaring fra ham. Sammenlignede Nutidens Kristendom med et forkyblet og ufrugtbart Træ, der engang havde baaret dejlig og hellig Frugt. Omtalte Straffedommene, som vilde ramme Nationerne paa Grund af deres Forkastelse af Evangeliet.

Eldste H. J. Christiansen bar Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse samt at Guds Domstole var nær for Haanden, sagde, at de Hellige burde rejse til Zion i den rette Hensigt, ikke for at vinde Rigdomme, men for at tjene Gud og holde hans Bud; han gjorde opmærksom paa, at det var de „Rene af Hjertet“, der udgjorde Zion.

Ettermiddag Kl. 2 fortsatte Konferencen i et stort Forsamlingslokale i Rømersgade. Afstillinge Missionærer blev løste og bestikkede, hvorefter Kirkens Autoriteter foresloges til Opholdelse. Alle Førslag blevne enstemmigt vedtagne. Præsident Asmussen talte derefter om Nødvendigheden af at have disse Autoriteter, Apostler, Profeter og andre Embedsmænd i Kirken, og ifølge Skriften kunde Kristi Kirke ikke eksistere paa Jorden foruden dem. Talte derefter om flere af Evangeliets Principer.

Præsident Wilhelmsen bar et kraftigt Bidnesbyrd om Evangeliets Gjengivelse i de sidste Dage og at Gud havde aabenbaret sig. Talte om Guds Love og

sagde, at næsten alle civiliserede Nationers Love vare grundede paa Mose Lov; men til samme Tid som Kristenheden lærte og anerkjendte denne Lov, overtraadte de den dog daglig. Vi vare Løgnere naar vi sagde, at vi elskede Gud, men holdt ikke hans Bud. Formanede det arbejdende Præstedomme til at elsker deres Gud og deres Arbejde blandt de Hellige højere end alt Andet; og til de Hellige vilde han sige, at de burde esterleve deres hellige Religion, ophøre at bagtale hverandre og have deres Opmærksomhed hen vendt paa Gud og hans Love. Han har Vidnesbyrd om, at ethvert Menneske skulde komme til at afslægge Regnskab for deres Gjerninger her i Livet, være sig gode eller onde. Han var tilfreds med Missionærernes Virksomhed igjennem den forløbne Vinter og sagde, at af alle de unge Mænd, der havde været udsendte i Konferencen denne Vinter, var ikke en eneste salden i Overtrædelse, men de havde alle været trofaste.

Eldste Anders Hansson sagde, at Herrens Ejener vare udsendte for at forkynde Menneskene Bejen til Salighed, thi det var Guds Ønske, at alle Mennesker skulde blive frelsede.

Eldste Måns Nilsson omtalte det Mørke, Menneskelægten var indhylset i, men dette var fordi de elskede Mørket mere end Lyset og strede imod Guds Værk. De Hellige kunde prise sig lykkelige fordi de kendte Sandheden.

Aften Kl. 6.

Eldste Andrew Jensen paaviste For sjellen mellem den sande Gud og den Gud, som „Kristenheden“ indbildte sig at dyrke, og opfordrede alle Mennesker til at tilbede den eneste, sande Gud, som havde skabt Himlen, Jorden, Havet og Vandenes Kilder, en Gud, som baade kunde høre og tale, straffe og velsigne. Omtalte Nødvendigheden af ny Åben-

baring og sagde, at da Joseph Smith fremkom som en Herrens Ejener, op traadte han ikke i sit eget Navn, men paa en ydmig, sagtmødig Maade kun lærende det, Herren havde besalet ham. Han havde i Modsatning til Nutidens Lærde henwendl sig til Gud om Bis domi. Herren hørte hans Bøn og gav ham ikke alene hvad han bad om, men gjorde ham til det, han aldrig selv havde anet, nemlig et megtigt Redskab i Guds Haand til at gjengive det evige Evangelium, rent og ubesmittet, med dets tilhørende Præstedomme, Gaver og Besignelser.

Præsident N. P. Rasmussen omtalte, hvorledes Jøderne forдум modarbejdede Kristus og hans Apostle, paa samme Maade, som Folket nu stride mod os. Den Tro, hvorved der forдум udførtes forbansende Mirakler, vilde Folket nu ikke have mere med at gjøre. Omtalte Frasaldet og den onde Magt, som overvandt de Hellige, ifølge Daniels og Johannes den Åabenbarers Ord, samt hvorledes disse Guds Mænd efter den lange, mørke Nat efter saa Guds Riges blive oprettet paa Jorden. Evangeliet bragte Liv og Udsædelighed til dem, som aumannie det, men Død og Fordømmelse til dem, som forkastede det.

Præsident Wilhelmsen sagde, at det var ikke et nyt Evangelium, vi forkyndte, men det gamle, og Frelse gaves nu paa de samme Betingelser som forhen. Evangeliet var den Plan, der var lagt til Frelse for alle Mennesker, og uden at vise Lydighed dertil, vilde intet Menneske blive frelst. Talte om den øre Menneskene viste de gamle Apostle ved at bygge Kirker, der bare deres Navne, medens de forkastede det Evangelium, disse Mænd forkyndte. Omtalte derefter de Hellige i Zion, hvorledes den Ørken, der før ikke kunde frembringe en Stjælle Hvede, ved

de Helliges Flid og Herrens Belsignalser var blevet forvandlet til et af de frugtbareste Lande i Verden. Han ønskede Guds Belsignalser over både Hellige og Freuemedé samt over ethvert Lands Regjering, som tillod de Hellige at dyrke Gud ifølge deres Samvittigheds Bydende.

Konferencen sluttedes til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag. Kl. 10 blev afholdt et Præstegårmøde, hvori der af de tilstedevarende Zionsbrødre blev givne udmarkede Raad og Besæninger til Præstedommet.

C. A. F. Ørlob,
Konferencens Skriver.

Norrespondance.

Sunset, Apache County, Arizona,
d. 15de Marts 1880.

Præsident N. Wilhelm sen.

Rjære Broder! Det er nu over 19 Aar siden jeg forlod Danmark, men mine Tanker have ofte i Løbet af denne Tid vendt tilbage til mit Fødeland og jeg har undertiden ønsket mig selv tilbage for at besøge mine Slægtninge, Venner og gamle Bekjendte. Om jeg nogensinde skal faa Lejlighed dertil, vil Fremtiden vise. Saa tidlig som 1855 virkede jeg som Missionær paa Lolland; siden arbejdede jeg i Evangeliets Tjeneste i Fredericia Konference, hvorfra jeg den 8de April 1861 begyndte min Rejse til Utah og aankom til Salt Lake City den 22de September samme Aar. Jeg boede iblandt de Hellige i Utah til den 12te November 1878, da jeg tilligemed min Familie begav mig paa Rejse hertil Sunset, hvor vi ankom den 7de Januar 1879. Jeg blev kaldet til denne Mission ved Oktober-Konferencen i Salt Lake City i 1877. Her ere flere Settlementer paabegyndte og mange Nybyggere kom hertil fra Utah sidste Esteraar. Folket, som komme her, ere tilraadede at leve i den Forenede Orden. Naar derfor Nogen forener sig med os her i Sunset, blive deres Ejendele sædvanlig vurderede og Belpbet nedstrevet i Bøgerne til deres Kredit, hvorefter Ingen holde Ejendom

som deres egen, men Alt er fælles. Naar Nogen ønsker at flytte herfra, da faar de Verdiens af deres indleverede Ejendele tilbage. Vi leve tæt sammen, men hver Familie har dog sit eget Hus; vi spise imidlertid Alle ved et og samme Bord og faa Alle ens Kost, med Undtagelse af de Syge, som blive plejede i deres egne Huse. Her gjøres ingen Forstjel paa Rige og Fattige; Alle, som komme hertil, blive behandlede upartisk og nyde ens Ret, idet de alle faa hvad de behøve. Jeg har følt mig tilfreds og lykkelig i al den Tid, jeg har boet iblandt de Hellige, og jeg har skjænt nysje Opmærksomhed til enhver Ting, som er foregaaet omkring mig. Jeg havde Lejlighed til at tale med Præsident Brigham Young, medens han levede, og har haft Omgang med de tolv Apostle og mange af Herrens Tjenere, som levede i Joseph Smiths Dage, har hørt dem tale baade privat og offentlig, og jeg føler mig tilskyndet til at bære mit Bidnesbyrd i al Ydmighed til alle dem, der monne læse disse Linier, at jeg ved Joseph Smith var en Herrens Profet og at han beseglede sit Bidnesbyrd med sit Blod, ogsaa at hans Broder Hyrum var en Guds Mand saunt at hans tilligenmed Josephs og mange af de Helliges Blod, som har været udgydt for Sandhedens Skyld, raaber højt til Herren om Hævn over deres Mordere

og den ugudelige Verden. Jeg kan ogsaa bare det Vidnesbyrd, at Brigham Young var en Herrens Profet og Apostel og at de tolv nulevende Apostle med John Taylor som Præsident ligeledes ere Herrens bemyndigede Ejendomme, ligesaa meget som Petrus, Jakob og Johannes vare i Kristi Dage, og deres Ord ere Herrens Ord. Tiden er kommen, da Herren har begyndt at samle sine Hellige, det afspredte Israel, fra Jordens fire Hjørner. Engelen, som Johannes den Albenbarer saa flyve midt igennem himlen med det evige Evangelium og som raabte med høj Røst: „Frygter Gud og giver ham Dere, thi hans Doms Time er kommen,” har tilligemed andre Engle og hellige Mænd besøgt Jorden, og Guds hellige Præstedomme er efter gjengivet til Mennesket. Siden 1850 har Evangeliet været prædiket i Danmark af Hundreder af Herrens bemyndigede Ejendomme og Tusinder have vidnet for Verden, ikke alene med Ord, men ogsaa ved Gjerninger; thi vi have efterkommet Besalingen: „Gaar bort fra hende, i mit Folk, at jeg ikke skulle blive delagtige i hendes Synder, og at jeg ikke skulle rammes af hendes Plager” ved at drage hjem til Zion. Jeg veed med

Bisched, at Ingen uden de Sidste-Dages Hellige har Myndighed fra Herren til at udrette nogen af Evangeliets Ordinancer til Saliggjørelse og Frelse for Menneskernes Børn. Derfor siger jeg til Alle haade Høje og Lave, Store og Smaa, Rige og Tattige: tror paa Gud og hans Søn Jesum Kristum, omvender Eder fra Eders Synder og lader Eder døbe til Eders Synders Forladelse af Herrens Ejendomme og opstaar fra Daaben for at vandre i Ædmyghed og Oprigtighed for Herren og for at holde hans Bud og Besalinger, da skulle jeg annamme den Hellige Land, som skal vidne for Eder, at jeg taler Sandhed. Til de Hellige vil jeg sige: Forbliver tro til Eders Painter, som jeg have sluttet med Herren; giugt paa hans Ejendomme, som ere iblandt Eder og efterkom deres Raad og Undervisninger. Søg Herren i flittig Øyn og lev saaledes, at hans hellige Land altid maa forblive hos Eder.

Med venlig Hilsen til Dem, Broder Wilhelmsen, samt Deres Medarbejdere og de Hellige i Almindelighed, undertegner jeg mig

Deres Broder i Evangeliet,
Peter Nielsen.

Dødsfald. A. M. Josephsen afgik ved Døden i Brigham City, Utah d. 18de April i en Alder af 56 Aar. Af døde, der var født i Sverige og havde været et Medlem af Kirken for over 20 Aar, efterlader sig Hustru og 7 Børn.

Indhold.

Jubelarets Aarskonference	257.	Unkomst af Missionærer	267.
Nedaktionsbemærkninger:		Konferencemødet i København	268.
Den ny Forsamlings-Hal i Salt Lake City.	264.	Korrespondance	271.
		Dødsfald	272.

København.

Afdgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorenzensgade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. C. Vording.